

Udržovatel 2

Knižní seriál, část 4 (Posedlý).

Napsal: Martin Kolářek

Farář mě dovedl k domu, na jehož zápraží seděla žena kolem čtyřicítky, již ale nedávné události vepsaly do tváře vrásky, které jejímu věku nenáležely. Když nás uviděla, objevily se v nich pohyby, které měly značit úsměv.

„Dobrý den, paní Carmogi,“ řekl farář, „toto je bratr Jan, exorcista, který k nám přicestoval z Říma.“ Vůbec nevím, kde vzal to jméno, ale rozhodně jsem mu ho nechtěl vymlouvat. Mnohem víc mě zaujalo jméno ženy. Ta mi šťastně podala ruku, teď už na její tváři byl opravdu patrný úsměv.

„To jsem ráda, že jste tady. Už nevím, co si počít. Syn je úplně mimo sebe. Celé dny křičí, pláče, vyhrožuje, včera...“

„Jsme přesvědčení, že je posedlý,“ zkrátil informace na potřebné minimum farář.

„Podívám se na něj,“ odpověděl jsem. Nevěděl jsem, co to má znamenat. Bylo to pár hodin, co jsem mluvil s Pietrem Carmogim a zdál se naprosto v pořádku. Tedy až na tu skutečnost, že se ho místní pokoušeli upálit. Že by psychicky neunesl včerejší události?

„Jak dlouho už ten jeho stav trvá?“ zeptal jsem se.

„Už několik měsíců,“ odvětila matka, „ale nikdy to nebylo tak špatné, jako poslední dva týdny. Každou chvíli se klepe a vykřikuje slova v cizí řeči.“

„Byl se tu na něj podívat doktor,“ pokračoval farář, „ale není to žádná epilepsie, ani nic podobného. Z klinického hlediska je to zcela zdravý chlapec. Doporučil psychiatra...“

„Jenže já ho zase posílat k psychiatrovi nechci, ten ho zničí úplně,“ dokončila matka.

„Zažíval před těmi dvěma týdny nějaké těžké období?“

„No,“ podívala se na faráře, „spíš ne. Ne, určitě nijak těžké.“

Cítil jsem, že mi něco tají. Ale tím jsem se teď nemusel až tak zabývat. S Pietrem se znám osobně, tak snad potřebné informace získám od něj.

Vešel jsem do místnosti a hned si uvědomil, že jsem se mýlil. Chlapec, sedící na posteli, nebyl Pietro, ačkoliv mu byl podobný. O pár let mladší, vyhublý, s divokým

pohledem, jako u vlčích dětí. Když jsme vešli, padl na čtyři a začal na mě vrčet. Místnost obsahovala spoustu energií, které se kolem chlapce stahovaly jako vír. Některé z nich byly inteligentní, dokonce i měly vlastní život. Stejně energie jsem cítil také v jeho těle. Tisíce elementálů a podivných malých bytostí. Ale ještě někdo hluboko bylo něco jiného- vyšší inteligence. Skrývala se úplně vespod, pod hradbou složenou z ostatních bytostí. Ano, tenhle chlapec byl opravdu posedlý. Mohl bych velmi jednoduše vyhnat všechno cizí, co v sobě měl, ale potřeboval jsem získat informace. A proto jsem nesměl odhalit svoji skutečnou identitu tak rychle.

„Mohli byste nás nechat o samotě?“ požádal jsem matku a faráře.

„No, víte,“ začal farář, „myslel jsem, že bych se od vás třeba mohl něco přiučit.“

„Není co. A jestli se mi to podaří, nebude důvod, abyste se něco učil.“

„Ale jsme přece oba muži víry, kolegové...“

„Pak byste měl vědět, že máme každý své místo, k němuž nás určil náš Pán.“

Ještě chvíli stál na místě a zřejmě přemýšlel o nějakém argumentu, který by obhájil jeho postoj. Trochu mi připomněl mě samotného v jedenácti letech. Nakonec to vzdal a prostě vyšel ven, za ženou, která poslechla moji žádost hned, jak jsem ji vyslovil.

Když byli konečně pryč, opět jsem se zasoustředil na chlapce. Hlavní bytost byla tak skryta za hradbou svých pomocníků, že nemohla vidět, co se děje v místnosti kolem. Spálil jsem tedy všechny energie a elementály v místnosti. Všechny bytosti, které měly duši, jsem odvedl ven z vesnice a požádal vesmír, aby jim ukázal cestu tam, kam měla pokračovat jejich další cesta. Pak jsem zrušil vír, který sem další energie přinášel. Teď už tu byl jen chlapec a bytosti a energie v jeho těle.

Neznal jsem žádné exorcistní rituály, ale předpokládal jsem, že démon také ne. Ačkoliv jsem cítil, že je jeho inteligence velmi vysoká. Snad bude stačit opírat se o Boží jména, démon tak nepozná, že síla plyne ze mě samotného.

„Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého,“ pronesl jsem obřadným hlasem a během toho spálil elementály, kteří blokovali chlapcova ústa.

„Démone, který jsi posedl toto tělo, ozvi se!“

Z chlapcových úst se začala ozývat slova v neexistující řeči. Bytosti v jeho těle si zřejmě myslely, že mě ošálí. Netušily, že je vidím a přesně vím, která z nich promluvila. Byly to dvě malé potvůrky s duší, které se mi pro usnadnění mojí práce materializovaly do podoby dvou ohybných permoníků. Nebyly zlé, jen nešťastné. Za pronášení latinských slov jsem je vytáhl z chlapcova těla, odeslal za vesnici a požádal vesmír o otevření cesty ke světlu. Nic jiného jsem pro ně bohužel nemohl udělat.

Jistě to muselo vypadat, že odstraňuji z těla vždy tu bytost, která promluvila. Přesto, ať z důvodu absence pudu sebezáchovy, nebo absence inteligence, vždy na mě promluvila další z nich. Vypořádal jsem se s každou stejně, jako s těmi předchozími, a vzal s sebou pokaždé i několik dalších. Hradba prořídla natolik, že už mě musel démon vidět. Teď bylo třeba být obzvláště opatrný, abych se neprozradil.

„Ve jménu Otce, Syna...“

„Tak jo, co chceš?“ ozval se náhle chlapec. Hlas, který vycházel z jeho úst, byl výsměšný a jakoby unavený mými směšnými snahami. Zněl melodicky, snad až krásně. Věděl jsem, že jsem se dostal k jádru, tohle byl opravdu hlas démona. Oslovil mě zcela mimo protokol, což byl jistě účel. Kdybych byl opravdu exorcista s dlouhodobě zažitými rituály, v nichž se postižený válí po zemi a syčí a prská na exorcistu, pak oznámí své jméno a je pomocí svatých jmen vytažen z těla, takto nerituální začátek by mě mohl vykolejit. Jenže já exorcista nebyl.

„Chci znát tvé jméno.“

„A ty si myslíš, že ti ho řeknu?“

„Měl bys,“ zamumlal jsem několik latinských slov a odstranil další z bytostí z jeho hradby.

„Zdá se, že už moje jméno znáš. Víš, že nás je mnoho.“

Věděl jsem, kam tím míří. Zřejmě zná slavná slova démona, s nímž se potýkal Kristus v evangeliu. Byl to laciný trik, jak mě znejistit a získat energii.

„Ne, ty nejsi Legie,“ odpověděl jsem mu a děkoval svému nedávnému studiu Bible, „není vás mnoho. Jsi tam jen ty a spousta jiných malých bytostí.“

Teď jsem ho konečně uviděl. Narovnal se a zvětšil tak, že naplňoval celé hostitelské tělo. Byl hubený a vysoký, v černém plášti a s ostře řezanými rysy obličeje. Jeho oči zakrývaly chlapcovy svým ďábelským pohledem. Rychle jsem odvrátil ten svůj, protože kdybychom se střetli očima, mohl by poznat, že jej vidím, a tedy že nejsem exorcista.

„Máš pravdu,“ řekl se smíchem v hlase, „není nás mnoho. Jsem tu jen já, ale jsem mocnější, než by byla celá legie. Na exorcistu jsi dobrý.“

„Chci slyšet tvoje jméno.“

„Jsem inteligence třetího řádu, genius martické úrovně...“

Věděl jsem, že se mě snaží obelhat informacemi, které mu přidají na vážnosti, ale pro mě budou zcela bezcenné. A stejně si je nejspíš vymýšlel.

„Nezajímají mě tituly. Chci slyšet jméno!“

Mlčel. Za nezbytného odříkávání latinských slov jsem použil všechnu svoji sílu vůle, abych ho donutil odpovědět. Nápor ho určitě překvapil, ale odolal mu. Byl velmi silný.

„Překvapuješ mě,“ řekl mi, „máš sílu a přitom nejspíš vůbec nevíš, co říkáš.“

„Co tím myslíš?“

„Právě jsi mi oznámil, že má tvoje kočka spalničky, i když perfektní latinou.“

Že by mě intuice takhle zklamala? Byl jsem přesvědčen, že říkám slova, která mají logiku.

„Měl by sis zopakovat latinu,“ odpověděl jsem mu.

„To určitě,“ rozesmál se. Má intuice mě nezklamala. Byl to jen další pokus vyvést mě z konceptu. Takhle jsem ale vyvedl já jeho.

„Kdy jsi přišel a posedl toho chlapce?“ zeptal jsem se jakoby na vedlejší otázku, ale přitom to bylo to hlavní, co jsem potřeboval zjistit. Použil jsem všechnu sílu, již jsem byl schopen.

„Za posledního slunovratu, během souboje,“ odpověděl, aniž věděl, co dělá. Vztekla se mi podíval do očí. A pak zaútočil.

Bez varování neuvěřitelnou rychlostí opustil chlapcovo tělo a vrhnul se proti mně, pohled zabořený do mých očí a ruce s dravčími pařáty připraveny trhat energetické obaly mého těla. Překvapil mě.

Moje reakce byla ale také rychlá. Ve chvíli, kdy se první pařát dotknul mého těla, jsem útočníka zachytil svým vědomím a vší silou s ním mrštil proti zdi. Poznal, že ho vidím. Prozradil jsem se. Nebylo už třeba se skrývat. Podíval jsem se mu zpříma do očí. Pochopil, že nejsem člověk. Otočil se a začal prchat skrz stěnu. Vyrázil jsem za ním. Byl příliš rychlý a já málo zkušený. Jen stěží jsem se ho držel. Vylétl nad vesnici a mířil k lesu. Spoléhal na rychlost. Nesnažil se schovat. A fungovalo to. Byl už jen tečkou na obzoru, když začal klesat mezi stromy. Dorazil jsem na místo jen o pár sekund později, ale těch několik sekund rozhodlo. Byl pryč.

Stál jsem uprostřed lesa a snažil se najít energetickou stopu, která by mi prozradila, kudy se vydal, ale ať jsem se snažil sebevíc, nedařilo se mi to. Po několika minutách marného hledání jsem pochopil, že jsem jej ztratil, a vydal se zpět do domu Carmogiových. Chlapec ležel na zemi v bezvědomí. Odvedl jsem z jeho těla zbytky nezvaných návštěvníků a probudil jej. Chvíli na mě zmateně zíral. Z jeho pohledu, ač už bez démona a ostatních bytostí, jsem cítil, že na slovech doktora bylo něco pravdy. Ten chlapec nebyl psychicky v pořádku a zákrok psychiatra či psychologa by mu mohl prospět. Trpěl nějakou formou psychózy, která fungovala jako brána pro útočící bytosti. Proto, zatímco se na mě díval, vytvořil jsem kolem něj ochranný obal, který měl všechno nežádoucí odrážet. Aspoň na nějaký čas.

„Jak se cítíš?“ zeptal jsem se.

„Strašně,“ odpověděl hlasem, který byl teď už opravdu jeho.

„Pamatuješ si něco?“

„Naposled, jak jsem seděl u oběda, s mámou a bráchou.“

„S Pietrem?“

Přikývl.

„A pak už nevíš nic?“

„Ne, pak je temno, jako vždycky předtím.“

„Už se ti to stávalo předtím?“

„Čas od času. Vždycky to bylo nějakou dobu dobrý a pak zas ne. Kdo jste? Exorcista?“

„Hm.“

„Pan farář říkal, že pro vás poslal. Takže budu v pořádku?“

„Budeš. Démona jsem vyhnal. Byl silný, musel jsem použít všechn svůj um.“

„A nemůže se vrátit?“

„Ne, určitě se nebude vracet na stejné místo a napadat stejného člověka. Je to pro něj příliš riskantní. Navíc jsem ho snad oslabil dost na to, aby si vůbec něco takového příště rozmyslel.“

„Tak to je fajn. Já... děkuju.“

„Není zač, je to moje poslání. Teď bych ale potřeboval vědět- jaký je tvůj vztah k Pietrovi?“

„K Pietrovi? No, dobrej. Občas jsme se škádlili, a tak, prostě brácha. Mám ho rád. Proč?“

„To nic, v pořádku. Co psychiatr? Byl se na tebe podívat?“

„Jednou, po prvním záchvatu. Nasadil mi nějaký strašný léky, co jsem se po nich počůrával a myslel na sebevraždu. Tak jsem je brát přestal.“

„A záchvaty se vrátily?“

„To jo, ale bylo to lepší. Lepší mít občas záchvat, než být tupá loutka, jestli mi rozumíte.“

„Rozumím. Ale myslím, že jsi se jenom dostal do rukou špatnému psychiatrovi. Možná kdybys zkusil jít ještě k někomu jinému... ale o tom bude spíš lepší promluvit si s tvoji mámou.“

„A máma? Kde je?“

„Čeká venku. Řekl bych, že už za ní můžeme zajít.“